

Himne a la solitud

I

Entotsolat
 Del meu fantasma me'n faré una tenda
 Prendré com a hort les palmeres
 Del sud allunyat
 Com un ermità, prendre com a balcó
 Aquesta lluna,
 Un balcó argentat
 On pujo
 I on torno a pujar
 Com a amic... una estrella
 Una oportunitat fugaç

II

Solitari
 Les meves quimeres omplien la cabana
 Apagades... les espelmes de la meva mare
 Una nit sense color
 He estat esmicolat per la nit
 També pel riu
 Esmicolades... les meves palmatòries...
 Solitari...

Himne a la solitud

.....

Nouridine Betayeb (Douz, Tunísia, 1967), periodista, activista cultural i poeta, va visitar Girona el mes de febrer de 2007. Durant un recital de poesia a la Fundació Valvi, el nombrós públic assistent va poder gaudir de la força expressiva dels seus poemes, en àrab, però difícilment va copsar-ne el sentit. En haver tingut accés a una selecció dels seus poemes traduïts al francès, m'ha semblat oportú traduir-los al català i compartir-los amb els lectors, convençut que, malgrat els filtres potser distanciadors de les traduccions, encara conserven el tremp que els originà.

III

Pensa en dones jardí
 A calmar-me les cremades amb el meu vi
 En la henna femenina que brolla
 Al cor
 ... Un liri
 ... El seu perfum

Record

A Douz:
 Ahir, et vaig recordar
 Et vaig recordar
 Guiat per la nostàlgia
 Cap als vells jardins
 Els bancs van preguntar-me:
 On ets?
 Els bancs van demanar-me notícies teves
 I les herbes
 I els cancells
 I els fanals
 I els ànecs que se'ns crusprien
 Les malenconies...
 No els vaig pas parlar
 De la teva mort
 Per por que els arbres
 No se suicidessin...

Refugi sentimental

Em refugio en tu
 Tinc mal de cap
 N'estic fart de l'ensopiment dels dies
 I de l'afrositat del temps

i altres poemes de Nourdine Betayeb

..... tria i traducció de Lluís Lucero Comas

De l'inici lent de la setmana
Em refugio en tu
Agafa'm la mà
Pot ser que tornant a tu
Torni a mi...

Una palmera

Els teus dàtils
Arrugats i amargs
Els teus cabells
No em sedueixen gaire
Arrenca't les arrels
Plantades a la terra
Enlaira't, vola... i vine
Jo et planto a l'illa del meu cor
Sorrenc
... i somiador.

Estacions

Com un profeta
Mancat de miracles...
De pregària...
Així un estiu
Sense mar
I sense gessamí
Com una primavera
Sense rosa
I sense perfum

Així una tardor
Sense núvols
I sense vent
Com un hivern
Sense pluja
Sense orenetes
Jo em trobo així
Quan, abandonat, ...
El meu cor és un desert
El meu cos la sequedat
Des que m'has deixat
Les venes se m'han assecat
El cos se m'ha tornat calç

Elegia

Com un home vell
Que els pares han perdut
I l'edat
I els fills
Mors en l'obscuritat
Les xifres no basten
Per a comptar els teus anys perduts.
I les flors dels magraners...
I les palmeres...
Moren en la fredor de l'aïllament
Què valen doncs els poemes
I les paraules?

Solitud

Vaig aprendre com curar-me les ferides
Evocar els meus records llunyans
Vaig aprendre...
A preparar-me el sopar
Escombrar totes les cambres
Empolainar-me
Davant el mirall de l'ombra
De la meva tristesa
A teixir una tenda farcida de joguines
Jo, vaig aprendre a adobar
Amb les meves cremades, el meu vestit...
A cantussejar els meus dolors
Al gust dels borratxos
A recollir els meus passos errants
Jo, vaig aprendre a llegir, de nit,
Els meus poemes...
Per bressolar...
La meva ànima solitària

